

[Forsvarsministeren.]

paa ca. en halv Million. Det maatte vi finde os i, den Gang vi havde den socialdemokratiske Regering. Jeg kan huske, der var Forhandlinger i Gang mellem de Konservative og Venstre; og man spekulerede paa at finde en Mulighed for at ændre disse Forhold. Men man kom alligevel til det Resultat, at det ikke kunde lade sig gøre, og undlod derfor at stille Ændringsforslag.

Det er altsaa Beviser paa, at en Regering kan øve en meget betydelig Indflydelse paa, hvad der skal gives ud paa de forskellige Konti. Saaledes er nu en Gang Ordningen af 1922, og derfor mener jeg, at det hele vil blive ganske anderledes fastlagt, i det Øjeblik Forslag til Lov om Rigets Forsvar gennemføres.

L. Rasmussen: De Udtalelser, den højtærede Minister fremsatte, viser, at han ikke har Begreb om, hvad der foregik, den Gang der fandt Nedsættelser Sted paa Flyvebudgettet, at han ikke har ringeste Anelse derom. Den socialdemokratiske Regering erklærede, da vi havde fremsat vort Forslag om Afrustning, at vi vilde anse det for rigtigst at vente med visse Nyanskaffelser, indtil vi saa, hvorledes det gik med dette Forslag, og vi stillede Forslag derom og fik det vedtaget. Derefter havde vi en Forhandling i Landstinget med Finansudvalget der; og det var de Konservative og Venstre i Landstinget, der bestemte, at de kunde gaa med til at nedsætte Budgettet med 700 000 Kr. paa Flyvevæsenets Konto. Det var de Konservative og Venstre. Der blev aldeles ikke forhandlet om, hvordan de kunde faa Bevillingerne sat op; men hvis de havde forlangt, at de skulde forblive uforandrede, var de blevet det. Den højtærede Minister har ikke Begreb om de Forhandlinger, der den Gang fandt Sted, eller ogsaa er det hans Erindring, der fuldstændig slaar fejl for ham.

Pürschel: Jeg vil gerne slaa fast, at man ikke fra Ministerens eller Regeringspartiets Side har haft det mindste at indvende imod de Betragtninger, jeg anstillede med Hensyn til den Foruddiskontering, som har fundet Sted.

Hvad de midlertidige Nedsættelser angaar, vil jeg gerne minde om, at det aldrig har været saaledes, at Ministeriet er gaaet forgæves til det konservative Folkeparti om en Bevilling til Forsvarsvæsenet. Vi har altid ønsket, at man skulde gennemføre disse Bevillinger i det Omfang, det var

paakrævet ud fra selve Ordningen. Jeg tog straks i sin Tid Afstand — jeg havde den Gang den Ære at være Formand for min Gruppe —, da Ministeren opkastede Spørgsmaalet om at sikre disse Besparelser. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at vi ikke staar bundet paa dette Punkt.

Ministeren har jo nu erkendt, at det, der sker i Øjeblikket, er uforsvarligt. Jeg skal sige, at jeg har aldrig før staaet overfor en Minister, der erkender, at han administrerer en Ordning uforsvarligt.

Christmas Møller: Min Gruppe har med Tilfredshed hørt den højtærede Forsvarsminister her udtale det samme, som under de Forhandlinger, der har været ført mellem det konservative Parti og Venstre, er blevet udtalt fra Ministeriets Side: at det er Regeringens Hensigt at faa Lovforslaget om Rigets Forsvar til Afgørelse i indeværende Samling. Jeg maa maaske i Anledning af den Diskussion, der har været ført her, sige, at det paa et givet Tidspunkt var den højtærede Regerings Hensigt — i hvert Fald har jeg Lov til at sige: den højtærede Statsministers Hensigt —, at man skulde have haft Rigets Forsvar til Behandling inden Finansloven. Dette havde ogsaa været meget forstandigt. Jeg har ogsaa Lov til at sige, at man har stræbt hen imod dette; men det er altsaa ikke lykkedes. Da det altsaa ikke er lykkedes at faa dette Forslag til Behandling og Afgørelse først, kommer Finansloven nu til Behandling i dette høje Ting, og da er det ganske naturligt, at vi for vort Vedkommende i Overensstemmelse med den Anskuelse, vi altid har haft om Finansloven som Lovenes Lov, maa kræve, at de enkelte Paragraffer paa Finansloven er i Overensstemmelse med gældende Lov i Landet. Naar den højtærede Minister sagde, at man havde jo i tidligere Aar tilladt en saadan Uoverensstemmelse i ikke alt for stort et Omfang, vil jeg dertil sige: for det første, at det nu ikke er saa forfærdelig længe siden, som man vil angive det, at man blev klar over, at de Bevillinger, der paa Finansloven blev ansat til vigtige Konti, bevirkede, at 1922-Ordningen ikke kunde gennemføres, og for det andet, at den højtærede Forsvarsminister jo heller ikke kan være uvidende om, at da man fik den fulde Klarhed i Rigsdagssamlingen 1926—27 over, at saadan Uoverensstemmelse var til Stede mellem Forslag og Lov, henvendte det konservative Parti sig til Ministeriet og fik Forhandlinger i Gang. Vi fik Bevillinger sat ind i 1926—27